

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 433/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 10992/2012, Rvp 10993/2012, Rvp 10994/2012, Rvp 10995/2012, Rvp 10996/2012, Rvp 10997/2012, Rvp 10998/2012 a sp. zn. Rvp 10999/2012 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaniach vedených pod sp. zn. 6 Er 492/2011, sp. zn. 7 Er/773/2010, sp. zn. 7 Er/658/2010, sp. zn. 6 Er/811/2010, sp. zn. 4 Er/97/2011, sp. zn. 2 Er/95/2010, sp. zn. 4 Er/466/2010 a sp. zn. 7 Er/428/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10992/2012, Rvp 10993/2012, Rvp 10994/2012, Rvp 10995/2012, Rvp 10996/2012, Rvp 10997/2012, Rvp 10998/2012 a sp. zn. Rvp 10999/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 433/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 30. júla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 10992/2012, Rvp 10993/2012, Rvp 10994/2012, Rvp 10995/2012, Rvp 10996/2012, Rvp 10997/2012, Rvp 10998/2012 a sp. zn. Rvp 10999/2012 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru a práva užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 6 Er 492/2011, sp. zn. 7 Er/773/2010, sp. zn. 7 Er/658/2010, sp. zn. 6 Er/811/2010, sp. zn. 4 Er/97/2011, sp. zn. 2 Er/95/2010, sp. zn. 4 Er/466/2010 a sp. zn. 7 Er/428/2010.

Zo sťažností (v podstate s identickým obsahom) vyplýva, že sťažovateľka v predmetných veciach osobitne podanými návrhmi požiadala súdneho exekútora o vykonanie exekúcií, ktorý následne požiadal okresný súd o udelenie poverení na vykonanie exekúcií. Okresný súd tieto žiadosti prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci

v zákonom ustanovených lehotách. Napriek tomu, že tieto veci nevykazujú prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadujú takú spoluprácu okresného súdu s účastníkmi konania, ktorá by mohla podstatne ovplyvniť jeho posúdenie, resp. rozhodnutie v týchto veciach, okresný súd o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekúcií dosiaľ nerozhodol.

Sťažovateľka tvrdí, že vzhľadom k „časovo enormnej stagnácii“ konaní podala 25. mája 2011 v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi okresného súdu sťažnosti na prietahy v ňou iniciovaných exekučných konaniach, na ktoré však dosiaľ nedostala žiadnu odpoveď. Keďže okresný súd dosiaľ neuskutočnil žiadne účinné a efektívne riadiace opatrenia na odstránenie porušovania práv sťažovateľky, a to napriek tomu, že mu adresovala viacero žiadostí, výziev a sťažností, zaslala mu v týchto prípadoch urgencie, v ktorých žiadala o vysvetlenie.

Uvedeným postupom okresného súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru upravujúcich zákaz diskriminácie.

V petite sťažností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v uvedených exekučných konaniach boli porušené ňou označené práva, aby okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov a zakázal pokračovať v jej diskriminácii a aby jej priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10992/2012, Rvp 10993/2012, Rvp 10994/2012, Rvp 10995/2012, Rvp 10996/2012,

Rvp 10997/2012, Rvp 10998/2012 a sp. zn. Rvp 10999/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv postupom okresného súdu v uvedených exekučných konaniach

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd viazaný pritom návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (ktorý zrejme koncipoval samotné návrhy, pozn.) v texte sťažností uvádza také skutočnosti, ktoré si vzájomne odporujú. Keďže sťažovateľka napriek tomu, že na úvodnej strane sťažností uvádza ako prílohy „*listiny podľa textu*“, ústavnému súdu (okrem splnomocnení) v prílohe nedoručila žiadne písomné podklady, jej tvrdenia nemožno považovať za relevantné.

V každej zo svojich sťažností sťažovateľka zdôrazňuje, že zo strany okresného súdu jej dosiaľ neboli oznámené ani spisové značky, pod ktorými sa napádané exekučné konania vedú, preto ich identifikovala len pomocou označenia účastníkov a údajov, ktoré sú jej známe. Napriek tomuto tvrdeniu sťažovateľka v petite sťažností tieto konania označila konkrétnymi spisovými značkami.

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že vzhľadom k „časovo enormnej stagnácii“ konaní podala (vo všetkých prípadoch, pozn.) 25. mája 2011 v zmysle § 62 ods. 1 zákona o súdoch predsedovi okresného súdu sťažnosti na prietahy v ňou iniciovaných exekučných konaniach. Ústavný súd konštatuje, že minimálne vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 Er/492/2011 považuje toto tvrdenie sťažovateľky za absurdné, pretože ako sama v sťažnosti uvádza, „*žiadost' o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom spísaná ešte 1. 8. 2011*“. Zároveň je potrebné uviesť, že samotný dátum podania týchto sťažností predsedovi okresného súdu (25. máj 2011) je úplne zhodný s ďalším úkonom sťažovateľky – urgenciou okresného súdu, ktorou v týchto prípadoch žiadala o vysvetlenie. Navyše, vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 Er/492/2011 mala sťažovateľka túto urgenciu spísať 3. augusta 2012, pričom jej sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 30. júla 2012.

Absencia príloh v spojení s rozpornými tvrdeniami sťažovateľky v sťažnostiach neumožňuje ústavnému súdu náležite preskúmať ich prípustnosť podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Uvedené tvrdenia nasvedčujú skôr tomu, že sťažovateľka nevyčerpala účinný (obsahovo relevantný) právny prostriedok ochrany svojich základných práv a slobôd, ktorým je pri námietke porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (ako aj ďalších práv na ne nadväzujúcich) sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch. Okrem toho, v prípade riadneho nevybavenia sťažností na prietahy v konaní predsedom okresného súdu môže sťažovateľka podľa § 63 a nasl. zákona o súdoch podať sťažnosť aj predsedovi nadriadeného krajského súdu, aby vo veci zjednal nápravu. Takýto postup však z jej sťažností nevyplýva.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Ústavný súd konštatuje, že uvedený právny názor možno v danom prípade analogicky aplikovať aj na vzájomne si odporujúce tvrdenia sťažovateľky v sťažnostiach. Keďže tieto tvrdenia už v štádiu ich predbežného prerokovania bránia reálnemu posúdeniu veci ústavným súdom, ústavný súd ich hodnotí ako zjavne neopodstatnené. V spojení so skutočnosťou, že v tomto štádiu konania nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, ústavný súd sťažnosti ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí. Rozhodovaním o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky sa už ústavný súd nezaoberal, pretože vzhľadom na opísané okolnosti prípadu a ustálené právne závery tieto v danej veci stratili opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2012